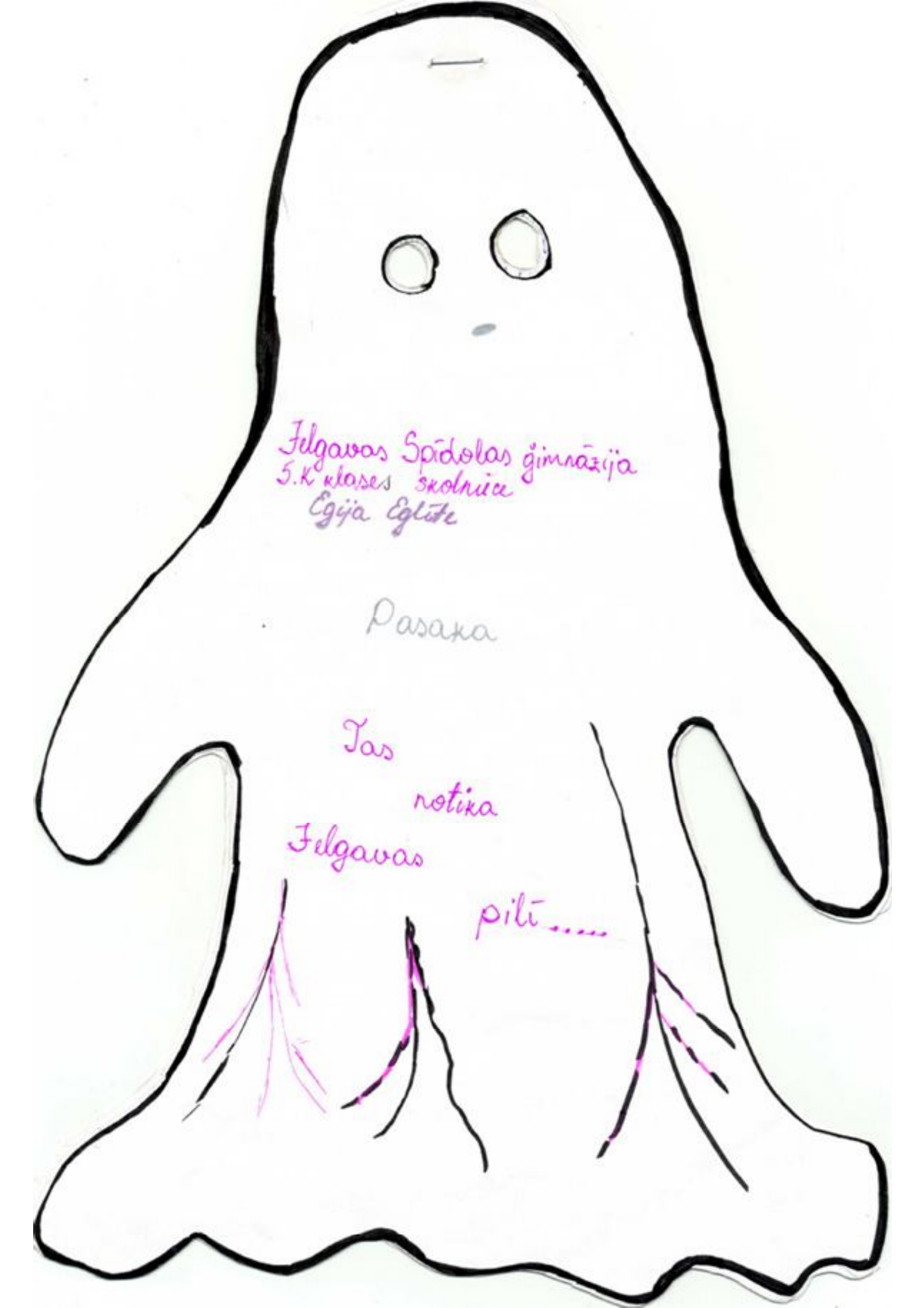

Jelgavas Spīdolas ģimnāzija
5.klases skolniece
Ēgija Eglīte

Pasaka

Tas
notika
Jelgavas
pili...

Reiz kādā naktī
Jelgavas pili kalpotāji
izdzirda savādu troksni.

Tādu vēl nevins
nekad nebija
dzirdējis it kā svilpoja, it kā blāva.
Tā jebkā skaņa skanēja no kapenu
pusēs. Kalpotājiem bija bail iiet kape-

nēs, jo viņi baidījās no spoka, kas pēc
nostāstiem dzīvoja kapenēs un katram, kurš
tur iegāja spoks atņēma dvēseli. Kalpotāji
šim spokam bija pūdinājuši vārdu dvēselis
nēmējs, bet vai tā bija īstība, nevins nezināja.
Kalpotāji bija savām bērnam pūkudinājuši, lai netuvojās
kapenēm. Bērni zināja nostāstus, un visi baidījās, gandrīz
visi, izņemot Mariju. Viņa neticēja stāstiem un grūti pārliecinātis, vai
tā ir.

Kad Marija bija septiņus gadus veca, viņas mati bija
skaista mīksta, acis zilas un spīdīgas,
mūķe, mazs deguntiņš, sādi vaidsiņi, garas
skropstas un skaista figūra. Tātad Marija
skaista un apburoša mūķe. Tīnai viņas
bija viens trūkums - nabadzība. Lūmiņi, kas
pili domāja, ka Marija ir kāda dīvaina
augstmaņa mīta, jo reti kura nabadzīga mūķe
bija tik skaista kā Marija. Viņas apmēršanās iiet
kapenēs bija ļoti grūts uzdevums. Viņa to nostāstīja
neviņam no pieaugušajiem, pat nevins bērns nezināja. Un tā nu
Marija sāka rīkoties. Mūķe iegāja kapenēs. Tur bija tik tumšs un
baismīgi, ka Marijai drebuļi pārskrēja par kūlīm. Tā pēkšņi kļuva
uztīrējama gaismā. Telpas stūri kaut
kas atklājās.

mati bija
bija ļoti
dzīvē
uradās

Mitene to nebūtu pamanījusi,
ja tas kaut kas nebūtu metis
ēnu.

Viņa palūkojās
uz ēnu, viņa acis mirdz sāstingā.

Tad ēna viņu uzrunāja: "Nebaidies,
miteni, es tev pāri nedarīšu! Es vēlos ar
tevi parunāt, sacīja ēna. Vai tu gadījumā

nesi redzējusi miteni vārdā Alvina? atskanēja
jautājums no ēnas mutes. "Kādiel tu to jautā
zinārkāigi vaiņāja Marija. Tādiel, ka Alvina bija

mana mūža mīlestība, bet mūsu vecāki pret to,
protistēja, jo es biju nabaga pūsis, toties Alvina pūnese.

"Vai tu biji tāds pūsis kā es kalpetāju bērns?" Marija apvainājās.

"Jā, biju gan! Nu beidzot pasaki vai Alvina gaida mani? ēna udeva
jautājumu mazajai Marijai. "Nevāru teikt, vai gaida un nevaru pa-
jautāt jo Alvina nomira pāgājušā gada vasarā.

Ēna kļuva ļoti skumja. Tad mitene
"Kāpēc tu dzīvo šīs baismīgajās kapiņās?"
garis stāsts, nu vai tu to gribēsi dzirdēt.

"Gribēšu gan! Es pat nevaru pajautājusī
tavu vārdu, sacīja Marija. "Kans vārds ir Alis

Nu tad es kļūšos par stāstīšanas. Alis ar Alvina pa-
slēpus satikāmies, un mūsu vecāki par to uzzināja.

Alvina rakstīja dienasgrāmatu. Viņu rīzi viņas māte
paņēma to un sāka lasīt. Tā viņa uzzināja, ka satikāmies kapiņās.

Tāpēc māte nolika tur karosīru, lai tas mani nogalina.

Tā arī notika un manai
dēvētai nēbija izjāas no šīm
kaperēm, jo šit pat starp kaperiem
nēbija nevienas sprau dainas pa
kuru izlavītis.

Tā is vil šo baltdien stāvu, saucu
un gaidu Alvīnu.

"Kā es tev varētu palīdzēt izklūt
no kaperēm?" vaicāja mazā kalpotāju meitene.

"Tu gan esi laba, bet tas nav iespē-
jams, jo Alvīna ir prom." "Ja tu labi gribētu,
tad varētu izīnīt savu vietu dibesis blakus
Alvīnai," tuica Marija. "Tikai tad tev būs jāpa-
līdz man to iedarīt. Tuv vajadzēs uz pils sienas
ar savām asinīm uzziņēt dieva krustu, jo tikai tad ir
iespēja mani izpestīt." Meitene apjauta, ka ir aizrunājies
un devās prom, solīdama izpildīt Ata lūgumu. Tā viņa iedari-
ja. Un nu no dibesīm atskanēja divas ļoti laimi-
gas su upuri mū-
su tā būs
sacēja

Tā arī notika, Marija vienmēr bija lai-
mīga, bet ne bagāta. Tā vil šodien
Ata un Alvīnas īnas staigā pa pili
un parku. Viņi nekad neis prom no
savas satikšanās vietas Jelgavas pils.